

ZIGRE, NICOLAE

n. 20 iulie 1882, Oradea, jud. Bihor
d.

A fost fiul preotului Nicolae Zigre născut în anul 1843. Acesta s-a remarcat în primul rând prin implicarea sa în organizarea mai multor școli confesionale ortodoxe în zona Transilvaniei. A fost cel care a înființat Banca „Bihoreana”.

Fiul, cu același nume ca al tatălui său, a ales să studieze științele juridice. În perioada anilor 1900-1902, a beneficiat de o bursă a Fundației „Emanoil Gojdu” la Academia Regală de Drept Oradea. Următorii doi ani de studiu i-a finalizat la Universitatea din Budapesta. Doctoratul l-a susținut în anul 1906, la Universitatea „Franz József” din Cluj, în cadrul Facultății de Drept.

În anul 1908 și-a deschis cabinet de avocatură fiind reprezentantul mai multor români. Nicolae Zigre s-a remarcat mai mult în zona dreptului penal.

În perioada studenției și după aceea a făcut parte din mai multe asociații românești implicându-se în politică. A fost membru al Partidului Național Român.

Toamna anului 1918 l-a angrenat în evenimentele premergătoare Unirii de la Alba Iulia. De pildă, a fost vicepreședintele Consiliului Național Român, calitate din care împreună cu reprezentanți ai Consiliului Național Maghiar au asigurat pacea și ordinea în județ în acele vremuri tulburi. La Adunarea de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918 a participat în calitate de delegat din partea cercului electoral Ugra.

În luna octombrie 1919 a devenit prefectul județului, fiind mediatorul dintre armată și populația civilă. După căderea guvernului Vaida-Voevod, a demisionat din funcția de prefect retrăgându-se o perioadă din viața politică. În anul 1920 s-a înscris în Partidul Național Liberal, iar peste doi ani, când liberalii au ajuns la guvernarea țării, a fost numit subsecretar de stat la Ministerul de Interne, fiind responsabil de problemele minorităților. La scurt timp după numire, a intrat în conflict cu ministrul de Interne de atunci, Artur Văitoianu și a demisionat în luna iunie 1922. Deși parlamentul nu i-a acceptat demisia, a refuzat să mai revină asupra ei și nu și-a mai continuat activitatea politică.

A revenit pe scena politicului românesc în anul 1926, când a fost ales senator, devenind și vicepreședinte al Senatului. Patru ani mai târziu, odată cu revenirea regelui Carol al II-lea în țară, a revenit în Partidul Național Liberal condus de Gheorghe Brătianu. În timpul dictaturii regale a fost deputat, între anii 1939-1940, din partea FRN. În această perioadă a fost și ministrul Cultelor și Artelor în guvernul Miron Cristea/Armand Călinescu (1 februarie - 21 septembrie 1939).

Pe lângă implicarea în politică, a fost membru în mai multe asociații și organizații. De pildă, cinci ani a fost președintele Asociației Sportive Județene, calitate din care a inițiat Parcul Sportiv „Carol” din Oradea, pentru o lungă perioadă fiind unul din cele mai mari parcuri sportive din țară.

După instaurarea regimului comunist, la fel ca ceilalți lideri politici din perioada interbelică, a fost arestat în seara zilei de 5/6 mai 1950, în așa numita „noapte a demnitarilor”. A fost încarcerat la penitenciarul de la Sighet, unde a stat până în anul 1955.